

Mindretal af Tilfælde henvises til Straf over for begaaede Forseelser, men at der saavel hvor forbrøderste Handlinger ere begaaede, som ogsaa hvor sædelig Vanart ellers er konstateret, eller hvor Børnet lever under Forhold, der lade berygte en saadan, bør være Udgang til en Indgriben, der ad Korrektionens eller Opdragelsens Vej — i øvrigt paa Maader, der for de forskelligt kunne stille sig forskjelligt — stræber at modarbejde de flette Tilbøjeligheder. I denne Henseende frembyder imidlertid den gældende Ret Momenter, der have Betydning, ikke blot fordi de gøre det Spring, en yderligere Lovgivning paa dette Omraade vil medføre, mindre end det ellers vilde blive Tilfældet, men ogsaa fordi det væsentligt er paa dette Grundlag, at overhovedet det private Arbejde, hvortil der nu søges Tilnærmning, har kunnet blive til.

De Bestemmelser i den gældende Ret, hvortil der sigtes, ere til Dels af gammel Dato og have i deres Anvendelse ikke altid været uden Tvivl, men i det hele kan det dog siges at staa fast, at der under de nu bestaaende Forhold er Udgang til den Fratagelse af Forældremyndigheden, som i Reglen er Forudsætning for et heldigt Arbejde paa dette Omraade, i følgende Tilfælde: 1) af Overøvrigheden, naar Forældrenes Forstand, Helbred eller Sæder gør dem uskiftede til, at Børnene kan betros dem, 2) af Fattigvæsenet med Overøvrighedens Bemyndigelse i de i Fattiglovens § 40 omhandlede Tilfælde, 3) af Justitsministeriet paa Grund af vedvarende Skoleforlømmelse (uden for de i Fattiglovens § 40 nævnte Tilfælde). For Børnene, der ønskes fritagne for Straf i Henhold til Straffelovens § 36, kan der derimod efter de i denne § — særlig i Modsætning til samme Lovs § 35 — benyttede Udtryk med Høje rejsses Tvivl, om der findes nogen tilsvarende Bemyndigelse; med Hensyn til de Foranstaltninger til Børnets Rettelse og Forbedring, der her ønskes satte i Straffens Sted, er Justitsministeriets Praksis derfor hidtil gaet ud paa at forudsætte Indvilligelse af Indehaveren af Forældremyndigheden som forudsætning, hvad der i enkelte Tilfælde har kunnet være til Hinder for den ønskede Ordning.

Denne legale Ordning tilsigter Lovforlaget at udvide, samtidigt med at der gives dens Anvendelse fastere Grund gennem de Organer for Forsorgsvirksomheden, der staves. Det Omraade, inden for hvilket Forsorgsvirksomheden træder i Kraft, fastlaas — i øvrigt i væsentlig Tilslutning til Kommissionens Udskift — i Forslagets § 1 jfr. § 2, der har Hensyn til Ønsket om fuldt ud at kunne medtage alle Børn, der falde ind under en af de tre Hovedkategorier: de vanrøgtede (§ 1 a), de vanartede (§ 1 b) og de forbrøderste (§ 1

c). I det der herhos erkendes, at de Organer, gennem hvilke Forsorgsvirksomheden hidtil har skullet muliggøres, efter deres Natur og Mangartetheden af deres Funktioner have maattet staa forholdsvis fjærrere over for de Forhold, for hvilke denne Del af deres Myndighed paataldes, har man ladet sig det være magtpaaliggende at give deres Afgørelser en Underbygning eller en yderligere Støtte gennem Etabelsen af nye Organer, der kaldes til Virksomhed netop kun med dette Formaal for Øje, og hvis Opgave det bliver her at bringe den nærmere Rapport til Stede, som hidtil savnedes. Med dette for Øje dannes med Hensyn til de vanrøgtede og vanartede Børn (§ 1 a og b) de kommunale Udvalg, der nærmere omhandles i Forslagets § 4, og som man tillægger en betydelig Vægt, medens der med Hensyn til de forbrøderste Børn, der falde ind under § 1 c, og for hvilke Afgørelsen naturligt maa blive hos Paatalemyndighederne, gennem den foreslaaede Direktør for Børnetilsynet (§ 5 jfr. §§ 21 og 35) staves et med denne særlige Opgave fuldt fortroeligt Organ, der tillige gennem sin almindelige Tilhørsmyndighed (§§ 12 og 14) med de Institutioner, gennem hvilke Forsorgen realiseres, stilles i den nøjeste Rapport til hele det praktiske Arbejde paa dette Omraade. I denne Forbindelse ligger der ogsaa Vægt paa den Simplifikation af Retsforfølgningen, samt de Ændringer i Reglerne for Bortfald af Tiltale og de Anvisninger i det hele for Paatalemyndigheden, hvorom Bestemmelser ere optagne i ovennævnte § 5. Ved Siden af den saaledes forbedrede Organisation af Forsorgsvirksomheden med Hensyn til alle Lovforlagets tre Kategorier af Børn, har man ikke ment, at der var tilstrækkelig Anledning til at bevare Fattigvæsenets Myndighed efter Fattiglovens § 40, da en Virksomhed overensstemmende hermed dog faktisk ligger Fattigvæsenets egentlige Interesser fjærrere og Bestemmelsen heller ikke vides praktisk set at have haft nogen større Betydning. Derimod har man med Hensyn til egentlige Skoleforseelser tillagt Skolemyndighederne som en Art udvidet Skoletugt de i Forslagets § 31 jfr. § 3 nærmere angivne Beføjelser.

Den saaledes tilstræbte Ordning afviger i nogen Grad fra den af Kommissionen foreslaaede Organisation med Bærgeraad og Overværgeraad. Egejøm man i det hele har ansat denne for altfor tungt virkende og derhos betydelig dyrere end Lovforlagets, saaledes har man ogsaa ment at burde tage nogen Afstand fra den quasi-judicielle Karakter, der af Kommissionen tænkes tillagt Bærgeraadene. Man har i det hele bygget Ordningen af de kommunale Udvalg paa Ønsket om at kalde